

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop de Belastingdienst uitvoering heeft gegeven aan de aanbevelingen in rapport 2008/080 van de Nationale ombudsman.

Verzoeker klaagt er verder over dat de Belastingdienst pas op 12 december 2008 het te zijnen laste gelegde conservatoir beslag heeft opgeheven.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. De Belastingdienst/Noord (hierna: de Belastingdienst) stelde in 2004 bij verzoeker een onderzoek in over de jaren 1992 tot en met 2003. In het kader van dit onderzoek verzocht de Belastingdienst verzoeker om over die jaren informatie te verstrekken ten behoeve van de vaststelling van aanslagen inkomstenbelasting en vermogensbelasting. De Belastingdienst nam daarbij het standpunt in dat verzoeker in al die jaren in Nederland belastingplichtig was geweest. Verzoeker stelde dat hij pas vanaf november 2000 in Nederland belastingplichtig was omdat hij zich pas op dat moment metterwoon in Nederland had gevestigd.

2. Op 21 juli 2004 legde de Belastingdienst, na daartoe verkregen toestemming van de Voorzieningenrechter, conservatoir beslag op de roerende en onroerende zaken van verzoeker.

3. Begin 2005 legde de Belastingdienst verzoeker (navorderings-)aanslagen inkomstenbelasting en vermogensbelasting op over de jaren 1993 tot en met 2003.

4. In februari 2006 wees de Belastingdienst de door verzoeker ingediende bezwaarschriften tegen de opgelegde (navorderings-)aanslagen af.

5. Op 18 juli 2007 deed de rechtbank Leeuwarden uitspraak op het door verzoeker aangetekende beroep tegen de uitspraak op de bezwaarschriften.

De rechtbank Leeuwarden kwam tot het oordeel dat verzoeker al in 1975 Nederland metterwoon had verlaten en dat hij tot november 2000 niet in Nederland belastingplichtig was geweest.

6. Zowel de Belastingdienst als verzoeker tekenden bij het gerechtshof Leeuwarden hoger beroep aan tegen de uitspraak van de rechtbank.

7. Op 4 december 2007 diende verzoeker een klacht in bij de Nationale ombudsman over het optreden van de Belastingdienst. Op 6 juni 2008 bracht de Nationale ombudsman onder nummer 2008/080 een rapport uit naar aanleiding van de klacht van verzoeker. De Nationale ombudsman oordeelde dat de Belastingdienst bij zijn optreden jegens verzoeker onvoldoende rekening had gehouden met de aanwezige duidelijke signalen dat het nog maar de vraag was of verzoeker in die jaren wel belastingplichtig was geweest en weinig inzicht had getoond in de consequenties die zijn optreden voor verzoeker had gehad.

8. De Nationale ombudsman verbond aan zijn rapport de aanbeveling aan de minister van Financiën dat de Belastingdienst met verzoeker en zijn gemachtigde aan tafel zou gaan zitten om te bespreken op welke wijze het gebrek aan behoorlijke behandeling in het verleden hersteld kon worden.

9. Naar aanleiding van een klacht daarover deed de Nationale ombudsman tevens de aanbeveling om verzoeker afschriften te sturen van door de Belastingdienst opgemaakte verminderingsbeschikkingen en hem te informeren over de verwerking daarvan alsmede de verwerking van toegekende kostenvergoedingen.

10. De staatssecretaris van Financiën reageerde in een brief van 25 september 2008 op de aanbevelingen van de Nationale ombudsman. De staatssecretaris liet weten dat de aanbevelingen hem niet onredelijk voorkwamen en dat hij de Belastingdienst had gevraagd een gesprek met verzoeker en diens gemachtigde aan te gaan. Tevens liet hij weten dat ook de aanbeveling inzake de verminderingen en kostenvergoedingen en de verwerking daarvan zou worden opgevolgd.

11. Op 8 oktober 2008 vond de zitting plaats in de procedures voor het Gerechtshof Leeuwarden. Verzoeker en de Belastingdienst maakten tijdens de zitting een aantal afspraken, waaronder die dat partijen zich conformeerden aan de uitspraak van de rechtbank waartegen hun beider hoger beroep was gericht. Het Gerechtshof deed dienovereenkomstig uitspraak op 17 oktober 2008.

12. Verzoeker maakte indertijd naast de diensten van de huidige gemachtigde gebruik van de diensten van een tweede gemachtigde, hierna aan te duiden als de tweede gemachtigde.

In een brief van 9 oktober 2008 aan de inspecteur van de Belastingdienst legde de tweede gemachtigde van verzoeker die voor hem ter zitting was opgetreden de afspraken vast die tijdens de zitting met de Belastingdienst waren gemaakt. De tweede gemachtigde formuleerde de afspraken in die brief als volgt:

"...

De aanslagen 1992 - 2000 zijn vervallen;

(Verzoeker; N.o.) ziet af van zijn eis tot schadevergoeding jegens de Belastingdienst (Inspecteur en ontvanger);

De griffierechten van de hoger beroepszaak zijn voor rekening van de Belastingdienst;

De ontvanger zal zo spoedig mogelijk doch uiterlijk eind van deze week de gelegde beslagen op het vermogen van (verzoeker; N.o.) opheffen;..."

13. Op 11 november 2008 drong de raadsman van verzoeker aan op opheffing van het beslag. De ontvanger reageerde daarop met een brief van 21 november 2008 dat hij het beslag zou laten doorhalen, maar dat nog een bedrag van € 4.000 in depôt diende te blijven in verband met openstaande schulden over 2001 en 2002.

14. Het beslag op verzoekers woning is op 26 november 2008 doorgehaald en het beslag op vier botenhuizen van verzoeker 12 december 2008. Op 14 januari 2009 is nog een beslag op een garagebox doorgehaald.

15. Verzoeker wendde zich op 5 juni 2009 met een klacht tot de Nationale ombudsman.

Voor de inhoud van zijn klacht wordt verwezen naar de klachtformulering onder "Klacht". In zijn verzoekschrift schreef verzoeker nog het volgende:

"...Daar (verzoeker; N.o.) geen eigen inkomen heeft en afhankelijk is van zijn vermogen, heeft hij tijdens een tegen het beslag aangespannen kort geding zich noodgedwongen akkoord verklaard met een regeling, op grond waarvan hij beperkt de beschikking kon krijgen over liquiditeiten teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

(...)

Gelet op de vaste lasten en de oplopende kosten van de procedures, bood de regeling met de belastingdienst uiteindelijk geen soelaas, toen bleek dat de procedures langer zouden duren dan verwacht.

(...)

Het beslag is pas op 12 december 2008 opgeheven, na stevig aandringen door (de tweede gemachtigde; N.o.).

(...)

Het verloop van de poging om in nader overleg tot een oplossing te komen, verwoordt (verzoeker; N.o.) als volgt;

"Allereerst weet ik mij te herinneren dat de belastingdienst zich naar aanleiding van de aanbeveling in het rapport van de Nationale ombudsman uiteindelijk - klaarblijkelijk met

veel tegenzin - bij (mijn gemachtigde; N.o.) gemeld heeft met het voorstel om rond de tafel te gaan zitten om een eventuele oplossing te vinden.

Mijn vraag (...) aan de belastingdienst was of dit gesprek over de hoogte van het compensatiebedrag zou gaan... en het antwoord hierop was NEE... zij zouden eventueel bereid zijn om de navorderingsaanslagen 1992 - 2000 te laten vervallen. Daarnaast wilde men toch als zekerheid een aanspraak maken op de overwaarde van 'mijn' woonboerderij... en als klap op de vuurpijl zou ik in het geheel van een schadevergoeding jegens inspecteur en ontvanger (belastingdienst) in welke vorm dan ook moeten afzien.

Bovendien liet men (...) overduidelijk weten dat het (in mijn eigen verwoording) voor mij erg raadzaam zou zijn om op hun bovengenoemd aanbod in te gaan omdat zij onverbiddeijk zouden doorgaan met procederen in de wetenschap dat ik daartoe de financiële middelen niet meer zou kunnen 'ophoesten'!!!

In het bezit zijnde van deze uiterst intimiderende kennis zag ik vanzelfsprekend geen enkele aanleiding om aan hun voorstel - om rond de tafel te gaan zitten - gehoor te geven omdat dit niet het doel was waarnaar ik streefde".

(...)

Gedagtekend 24 september 2008 ontvingen wij een brief van de Belastingdienst Noord (...) met drie duplicaten van kennisgeving van vermindering. Deze kennisgevingen betroffen enkel de jaren 2001 - 2003, terwijl de bezwaarprocedures betrekking hadden op de jaren 1992 - 2003.

(...)

Aangezien wij als gemachtigde optraden in de klachtprocedure en nog steeds gemachtigde zijn, nemen wij aan dat ons kantoor als "verzoekers huidige gemachtigde" dient te worden beschouwd.

(...)

Wij hebben overigens wel via (de tweede gemachtigde; N.o.) verminderingsbeschikkingen ontvangen met dagtekening 29 april 2009. Deze beschikkingen zien echter (...) niet op de uitspraken op de bezwaarschriften.

Van de verwerking van de verminderingen en de toegekende kostenvergoedingen hebben wij tot op heden niets vernomen..."

16. Op 30 november 2009 diende verzoekers gemachtigde een verzoek tot schadevergoeding in bij het Ministerie van Financiën tot een bedrag van € 1.002.978,64.

17. De Belastingdienst reageerde in een brief van 28 december 2009 op de klacht van verzoeker. De Belastingdienst schreef het volgende:

"...In de loop van 2006/2007 werd telkenmale toestemming gegeven roerende en onroerende zaken onderhands te verkopen indien zich daarvoor een gerede koper had gemeld en werden bedragen voor levensonderhoud vrijgegeven en werden bedragen in depôt gehouden bij het kantoor van de raadsman van (verzoeker; N.o.). Medio 2007 was daarvan nog een bedrag van ca. € 92.000 aanwezig.

Gelet op de voortgang van de heffingsprocedure heb ik, in overleg met de raadsman van (verzoeker; N.o.) en (de inspecteur Belastingdienst/Noord; N.o.), op 10 juli 2007 toestemming verleend een bedrag van € 62.669 uit het depôtbedrag vrij te geven. In oktober 2007 ontstond de discussie over de hoogte van de proceskostenvergoeding.

(...)

Dan komt op 9 juni 2008 een brandbrief van (de tweede gemachtigde; N.o.) met de mededeling dat de bank het pand van (verzoeker; N.o.) executoriaal wil verkopen. Op 6 juni daaraan voorafgaand was de NO (Nationale ombudsman; N.o.) tot de conclusie gekomen dat het optreden van de Belastingdienst onbehoorlijk was geweest en de Minister van Financiën gevraagd op welke wijze dat hersteld kan worden.

Op 28 juli 2008 heb ik gebeld met de inspecteur (...) die mij te kennen gaf, dat 'het beroepschrift nog loopt. Op 29 juli 2008 heb ik gebeld met (een collega van de tweede gemachtigde; N.o.), dat indien voldoende overwaarde aanwezig is in het (woonhuis van verzoeker; N.o.), ik bereid ben de rest van het depôt ca. € 30.000 vrij te geven voor de achterstallige rekeningen van (verzoeker; N.o.). Met de uitspraak van het Hof te Leeuwarden op 17 oktober 2008 kwam een eind aan de heffingsprocedure.

(...)

Het beslag op de woning en land in Slochteren is op 26 november 2008 doorgehaald en op de vier botenhuizen in H. op 12 december 2008. Omdat blijktbaar een van de garageboxen aan de G-laan (nummer 5) niet in 2007 was verkocht, was het beslag daarop blijven liggen en kreeg ik (...) op 17 december 2008 een brief met het verzoek ook dat beslag door te halen. Dat verzoek is op 14 januari 2009 ingewilligd. De koopsom van € 11.900 is naar (verzoeker; N.o.) gegaan.

Omdat de bovenstaande handelingen in goed overleg met (de tweede gemachtigde; N.o.) zijn gedaan is de (tweede) klacht (...) over het opheffen van de beslagen onbegrijpelijk.

Het beslag op de laatste onroerende zaken is tot 26 november 2008 resp. 12 december 2008 blijven liggen voor met name de IB en WAZ 2001 en de aanslag MRB 2002.

(...)

Verminderingsbeschikkingen:

Voor de volledigheid zend ik u in afschrift (...) de verminderingbeschikkingen over de jaren 1992 tot en met 2000. De beschikkingen zijn geadresseerd aan de (tweede gemachtigde van verzoeker; N.o.). Dit is de reden dat deze beschikkingen niet ook naar (de andere gemachtigde; N.o.) zijn gezonden..."

Over de uitvoering van de aanbeveling om met verzoeker om de tafel te gaan zitten om te bespreken op welke wijze het gebrek aan behoorlijke behandeling in het verleden hersteld kon worden, wees de Belastingdienst op de tekst van een bericht over deze kwestie van de behandelend ambtenaar aan het Ministerie van Financiën. Dit bericht luidde als volgt:

"... Collega,

Ik heb inmiddels telefonisch van gedachten gewisseld met de gemachtigde van (verzoeker; N.o.). Hij wilde inderdaad een gesprek en had daarbij als inzet dat alle aanslagen van tafel moeten en dat door de belastingdienst een schadevergoeding moest worden toegekend. Ik vroeg hem wat voor mij dan de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijk gesprek nu de zaak nog onder de rechter is. Uiteindelijk wilde hij zijn eis van een schadevergoeding wel enigszins afzwakken maar de aanslagen moesten hoe dan ook van tafel. Ik wil de aanslagen wel vernietigen, maar wilde wel een lumpsum als alternatief en wilde alleen een forfaitaire (proces cq. schadevergoeding) toekennen (conform aan de uitspraak van de rechtbank). Deze twee uitgangspunten liggen zodanig ver uit elkaar dat wij beiden concludeerden dat een gesprek niet zinvol is en we zullen afwachten wat de conclusie van het Gerechtshof Leeuwarden zal worden..."

De Belastingdienst schreef verder nog het volgende:

"...Kostenvergoedingen, uitbetaling griffierechten

In de uitspraak van het Gerechtshof Leeuwarden, met dagtekening 22 oktober 2008 (...) is bepaald, dat de Staat der Nederlanden het betaalde griffierecht in hoger beroep van € 106 aan de belanghebbende vergoedt. Aangezien niet duidelijk traceerbaar is, of en wanneer dit bedrag is uitbetaald, heb ik besloten dit niet verder te onderzoeken (en) dit bedrag aan de belanghebbende uit te betalen middels een hiertoe verstrekte betaalopdracht.

Blijkens de brief van de gemachtigde van (verzoeker; N.o.), met dagtekening 09 oktober 2008, ziet (verzoeker; N.o.) af van zijn eis tot schadevergoeding jegens de Belastingdienst (Inspecteur en ontvanger).

(...)

Er is sprake van een rechtsgeldig tot stand gekomen overeenkomst, waarop (verzoeker; N.o.) nu niet terug kan komen. Ten overvloede wijs ik er op, dat de overeenkomst, door de gemachtigde van (verzoeker; N.o.), (...) advocaten en belastingdeskundige, is opgesteld..."

18. In reactie op de brief van de Belastingdienst liet verzoeker op 22 februari 2010 weten dat het vrijgeven van bedragen uit het beslag voor verzoekers levensonderhoud zeer moeizaam verliep.

II. Beoordeling

Ten aanzien van de aanbeveling met verzoeker om de tafel te gaan zitten

1. Verzoeker klaagt er over dat de Belastingdienst op ontoereikende wijze invulling heeft gegeven aan de aanbeveling van de Nationale ombudsman in rapport 2008/080 om met hem om de tafel te gaan zitten om te bespreken op welke wijze het gebrek aan behoorlijke behandeling in het verleden kon worden hersteld.
2. De Belastingdienst geeft aan met de gemachtigde van verzoeker contact te hebben opgenomen maar in dat gesprek te hebben geconstateerd dat de standpunten zo ver uit elkaar lagen dat hij en de gemachtigde concludeerden dat een gesprek niet zinvol was.
3. Verzoeker geeft aan dat hij geen aanleiding meer zag om aan de uitnodiging tot een dergelijk gesprek gehoor te geven nadat de Belastingdienst zijn vraag of het gesprek zou gaan over de hoogte van het compensatiebedrag negatief had beantwoord en de Belastingdienst tevens had aangegeven niet zonder meer bereid te zijn de opgelegde (navorderings-)aanslagen over 1992 tot 2000 te laten vervallen.
4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Het vereiste impliceert dat een bestuursorgaan bij een conflict geen onnodige barrières opwerpt die aan een oplossing in de weg staan.
5. De Belastingdienst heeft naar aanleiding van de aanbeveling van de Nationale ombudsman contact opgenomen met (de gemachtigde van) verzoeker. In zoverre heeft de Belastingdienst gevolg gegeven aan de aanbeveling van de Nationale ombudsman. Dat contact vond plaats eind september 2008 in de periode dat het hoger beroep nog liep. Van de Belastingdienst had echter verwacht mogen worden dat hij in het contact met verzoeker of diens gemachtigde liet blijken zich ervan bewust te zijn dat hij in het verleden tegenover verzoeker niet juist had gehandeld en dat hij in zoverre bij verzoeker in het krijt stond. Voor zover dat niet al voortvloeide uit het vereiste van professionaliteit, had dit bewustzijn er toe moeten leiden dat de Belastingdienst zich open en ontvankelijk opstelde. Met een dergelijke opstelling had de Belastingdienst verzoeker ten lange leste kunnen laten zien zijn klacht inhoudelijk serieus te nemen.

Op dit punt is de Belastingdienst tekort geschoten door op voorhand de hoogte van een compensatiebedrag als gespreksonderwerp uit te sluiten en als consequentie daarvan te aanvaarden dat geen gesprek zou plaats vinden. Dit oordeel wordt niet anders wanneer in aanmerking wordt genomen dat ook verzoeker dan wel diens gemachtigde zich star heeft opgesteld door zich alleen open te stellen voor een gesprek indien dit zou gaan over een financiële tegemoetkoming. De geest van de aanbeveling en de gevraagde open opstelling hadden ertoe moeten leiden dat de Belastingdienst geen onderwerp vooraf zou uitsluiten. Daaraan doet niet af dat de Belastingdienst zich, om overigens niet onbegrijpelijke gronden, niet gehouden achtte een bedrag ter compensatie aan verzoeker te betalen. Bij de afspraken van 8 oktober 2008, dat is na kennisneming van de aanbeveling van de Nationale ombudsman, had verzoeker immers uitdrukkelijk afgezien van elke claim tot schadevergoeding. Daaraan doet ook niet af dat verzoeker van mening was dat de aanslagen "van tafel moesten". Een gesprek had juist kunnen dienen om de wederzijdse standpunten uit te wisselen en te bezien welke vorm van compensatie, financieel of niet financieel wel mogelijk was. Nu verzoeker inmiddels een verzoek tot schadevergoeding heeft ingediend bij het Ministerie van Financiën ziet de Nationale ombudsman in het voorgaande echter geen aanleiding tot een nieuwe aanbeveling.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de verminderingen en kostenvergoedingen

6. Verzoeker klaagt er ook over dat de Belastingdienst/Noord onvoldoende uitvoering heeft gegeven aan de aanbeveling van de Nationale ombudsman in rapport 2008/080 over de verstrekking van stukken en informatie over de toegekende verminderingen en kostenvergoedingen over de jaren 1992 tot en met 2000. Verzoeker merkt op dat zijn gemachtigde op 24 september 2009 na de aanbeveling in rapport 2008/080 van de Belastingdienst uitsluitend drie duplicaten heeft ontvangen van kennisgevingen van verminderingen. Deze hadden echter betrekking op de jaren 2001 tot en met 2003 en niet op de jaren 1992 tot en met 2000. Ook merkt verzoeker op dat hij geen informatie heeft ontvangen over de verwerking van de verminderingen en de toegekende kostenvergoedingen.

7. De Belastingdienst geeft in zijn reactie aan de Nationale ombudsman aan dat de (oorspronkelijke) verminderingsbeschikkingen over de jaren 1992 tot en met 2000 zijn toegezonden aan de tweede gemachtigde van verzoeker en om die reden niet ook aan de andere gemachtigde. De Belastingdienst merkt verder op dat hij het griffierecht van € 106 voor de procedure voor het Gerechtshof Leeuwarden zonder verder onderzoek naar de vraag of dit al eerder aan verzoeker ten goede was gekomen, aan hem heeft uitbetaald.

8. In rapport 2008/080 is vastgesteld dat de bezwaarschriften tegen de (navorderings)aanslagen 1992 tot en met 2000 zijn ingediend door verzoekers huidige gemachtigde en dat aan hem ook de brieven zijn gezonden waarin de motivering werd

gegeven van de uitspraken op de bezwaarschriften. De Nationale ombudsman verbond daaraan het oordeel dat de Belastingdienst had gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid door de definitieve uitspraken te zenden aan de tweede gemachtigde. De Nationale ombudsman verbond aan zijn rapport de aanbeveling om de verminderingsbeschikkingen alsnog en bij voorrang te zenden aan de huidige gemachtigde en verder om deze te informeren over de verwerking daarvan en die van de toegekende kostenvergoedingen.

9. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

10. Op grond van de aanbeveling als bedoeld onder 8. én de aanbeveling om met verzoeker in gesprek te gaan, had van de Belastingdienst verwacht mogen worden dat hij verzoeker volledig zou hebben voorzien van de gevraagde stukken en informatie en dat hij bij twijfel over de aard van het gevraagde of bij problemen met de verstrekking daarvan met verzoeker contact had opgenomen teneinde gezamenlijk naar een oplossing te zoeken. Ook op dit punt is de Belastingdienst jegens verzoeker tekort geschoten. Dit oordeel geeft aanleiding tot een nieuwe aanbeveling op dit punt.

De onderzochte gedraging is in zoverre evenmin behoorlijk.

Ten aanzien van het beslag

11. Verzoeker klaagt er verder over dat de Belastingdienst/Noord het beslag dat op 21 juli 2004 als conservatoir beslag is gelegd op zijn roerende en onroerende bezittingen, pas op 12 december 2008 heeft opgeheven. Verzoeker wijst er op dat hij door het beslag in financiële problemen is geraakt omdat hij naast zijn vermogen niet beschikte over inkomen.

12. Uit de reactie van de Belastingdienst op verzoekers klacht komt naar voren dat er naar het oordeel van de Belastingdienst geen aanleiding was het beslag op te heffen zolang er sprake was van een lopende procedure over de aanslagen waarvoor het beslag was gelegd. Uit de reactie van de Belastingdienst komt eveneens naar voren dat de ontvanger telkenmale heeft geprobeerd met de middelen die hem ten dienste stonden rekening te houden met de situatie van verzoeker. De Belastingdienst heeft ingestemd met verkoop van onroerende zaken waarop beslag was gelegd en heeft middelen vrijgegeven uit het aangehouden depôt om verzoeker in staat te stellen aan zijn overige verplichtingen te voldoen. Verzoeker tekent daarbij overigens aan dat dit steeds zeer moeizaam ging.

13. Met de afspraken die zijn gemaakt tussen de Belastingdienst en de gemachtigde van verzoeker tijdens de zitting van het Gerechtshof Leeuwarden op 8 oktober 2008 was een einde gekomen aan de fiscale procedure over de (navorderings-)aanslagen over de

periode 1992 tot en met 2000. Afgesproken was immers dat die aanslagen waren komen te vervallen. Op hetzelfde moment is blijkens de vastlegging van de afspraken in de brief van 9 oktober 2008 van de gemachtigde van verzoeker ook afgesproken dat het beslag op het vermogen van verzoeker zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk eind van de week, zou worden opgeheven.

14. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

15. Nu aan de onzekerheid over de aanslagen 1992 tot en met 2000 op 8 oktober 2008 een einde was gekomen en op die datum tevens een afspraak was gemaakt over de termijn waarop de beslagen zouden worden opgeheven, is het opmerkelijk dat de Belastingdienst op dit punt pas tot actie is overgegaan nadat verzoeker daarop in zijn brief van 11 november 2008 had aangedrongen en dat het laatste beslag zodoende pas op 12 december 2009 is doorgehaald. De Belastingdienst heeft daarmee onvoldoende voortvarend uitvoering gegeven aan de afspraken van 8 oktober 2008.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Noord, is gegrond

op het punt van het gesprek met verzoeker wegens schending van het vereiste van professionaliteit;

op het punt van de verstrekking van stukken en informatie wegens schending van het vereiste van adequate en actieve informatieverstrekking;

op het punt van het opheffen van het beslag wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Aanbeveling

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven te bevorderen dat de Belastingdienst/Noord in overleg treedt met verzoeker(s) gemachtigde) teneinde vast te stellen welke stukken en/of informatie nog moet worden verstrekt over de verleende verminderingen en kostenvergoedingen.

Bij brief van 7 april 2010 deelde de minister van Financiën de Nationale ombudsman mee dat de Belastingdienst alle op de jaren 1992 tot en met 2000 betrekking hebbende beschikkingen in relatie tot verleende verminderingen en kostenvergoedingen op 25 maart 2010 aan verzoeker heeft toegezonden. Een bespreking met verzoeker over dit onderwerp

was daarmee overbodig geworden.

Onderzoek

Op 8 juni 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer D. te Slochteren, ingediend door mr. R.C.O.I. Overmeer te Den Haag, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Noord.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren. Ook werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

De reacties van betrokkenen gaven aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

- het verzoekschrift van 5 juni 2009 met bijlagen;
- de reactie van 28 december 2009 met bijlagen;
- de brief van 22 februari 2010 van verzoekers gemachtigde;
- de brief van 23 februari 2010 van de Belastingdienst.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond